

НІХТО
НЕ ОБРАЗИТЬ

Як і кожного вечора, Сергій дрімав на дивані перед включеним телевізором. Дружина давно вже спала поруч. Глянув на годинник — 22.30, треба нормально лягати спати, завтра рано на роботу. Як і кожного буднього дня.

Сергій піднявся з дивана, поправивши поли домашнього халата, намацав у напівтемряві тапки і пішов у туалет. Човгаючи по коридору, почув, як з кімнати сина чується приємна мелодія — жіночий голос виводив просту, але красиву пісню без акомпанементу. Сонно подумавши, що хлопчикові восьми років пора б у цей час уже спати, Сергій прочинив двері і просунув кошлату голову в кімнату. Світло в кімнаті був вимкнене, на ліжку сидів син і дивився у світлий екран планшета, який йому подарувала бабуся на день народження, — Сергій вважав, що дарувати таку «іграшку» занадто рано, але відбирати подарунок не став.

— Іванку, ану спати швидко!

— Добре, тату! — малий без суперечок погасив планшет і стрибнув під ковдру.

— А хто це, до речі, співав?

— Одна дівчинка...

— Ясно. На добраніч. — Сергій зачинив двері в дитячу кімнату і таки пішов у туалет. Потім зайшов на кухню, випив склянку води, глянув, що там є в холодильнику, але вирішив на ніч не жерти і ліниво почвалав перекладати дружину на ліжко.

Проходячи повз кімнату сина, він знову почув ту саму мелодію.

— Та що ж таке, сказав же спати! — вилаявся Сергій і відчинив двері в кімнату.

Іван стояв на стільці перед відчиненим вікном восьмого поверху і дивився в ніч, явно збираючись зробити крок.

Ривок уперед. Ніколи Сергій особливо не захоплювався спортом, але цьому ривку, при його зрості і масі, позаздрив би будь-який регбіст.

Схопивши в оберемок сина, він сіпнувся назад, на ходу зачиняючи вікно вільною рукою. Посадив малого на ліжко, сів перед ним, пильно вдивляючись в обличчя:

— Іване! Ти у своєму розумі?! Що ти робиш?! Навіщо ти вікно відчинив?!

Син винувато опустил очі.

— Мене дівчинка попросила...

— Іванку, майже одинадцять ночі вже, яка дівчинка?! Я ж казав тобі не відчиняти вікна без дорослих!

Серце Сергія вискакувало з грудей, він із жахом подумав, що могло б статися, якби він не заглянув у кімнату. Яка ще дівчинка? Про всяк випадок Сергій відчинив вікно, висунувся назовні й озирнувся по боках — як у будь-якій старій багатоповерхівці на Північній Салтівці, родини в тому самому будинку жили абсолютно різні, від цілком інтелігентних до відвертих маргіналів. В одній з останніх цілком могла бути дівчинка, яка не спить і сидить на балконі холодного квітневого вечора, не знаючи, чим себе зайняти. Однак у довколишніх балконах не було слідів життя. Він зачинив вікно.

— Ходімо, сьогодні будеш з нами спати. — Сергій посадив малого на руку і пішов будити маму.

Сонна мама особливо питань не ставила, Сергій сказав їй, що Іванко сьогодні поспить з ними, і вона просто кивнула.

Сина поклали на ліжку посередині, тато зліва, мама справа. Мама заснула миттєво, а Сергій, розбурханий нервовою пригодою, деякий час не міг заснути, але сон в результаті взяв своє і він задрімав. Вже поринаючи в приємну глибину сну, він знову почув ту ж мелодію, вона заколисувала і несла в теплий спокій. Незрозуміло чому, але Сергія, що вже

майже заснув, вирвало зі сну якесь первісне почуття небезпеки, немов факел спалахнув у темряві і висвітлив морду печерного ведмеда.

Він різко схопився і, сидючи на ліжку, побачив, як малий вже залазить на підвіконня.

— Стояти!!! — спросоння Сергій не розрахував сили голосу, і підстрибнули всі — і син, і дружина, і навіть кіт, що мирно спав на ковдрі біля її ніг.

Іван впав з підвіконня і розплакався.

Кот дав газу на шафу і звідти в коридор, по дорозі в дружки розбивши вазу.

Мама просто з переляку закричала.

— Тихо! — Сергій вклав у цей крик весь свій авторитет глави сім'ї. На мить у будинку повисла тиша. І потім понеслося.

— Чого ти кричиш серед ночі?! — перекрикуючи плач сина й одночасно піднімаючи його на руки, обурилася дружина. — З тобою все в порядку взагалі?!

Сергій скипів, але стримався. Він нахилився до сина і строго запитав:

— Іванку, чому ти знову поліз у вікно? — Повернувся до дружини: — Він удруге вже у вікно вилізти намагається!

Мама з подивом подивилася на сина.

— Іванку! — Сергій трусонув сина, можливо сильніше, ніж варто було б.

— Мене дівчинка кликала... — слова перейшли в ниття.

— Та яка дівчинка... — хотілося вилятися, але стримався. Випрямився, виглянув у вікно, уважно оглянув сусідні балкони і вікна. У деяких вікнах ще горіло світло, але в цілому всі місця, звідки якась дівчинка могла бути чутна, були темними.

Він закрив вікно і спохмурнів. Страшенно хотілося спати, але так все залишати не можна було. З другого боку, Сергій

розумів, що до ранку вже нічого не з'ясується. Рішення само прийшло йому в голову.

— Навіщо ти заклеюєш вікна скотчем? — з подивом запитала дружина, дивлячись на його нехитрі маніпуляції.

— Тому що наш син вперто хоче вийти у вікно. Скотч, звичайно, йому в цьому не завадить, але ми принаймні про це почуємо. — Він демонстративно з гучним тріском рвонув стрічку з мотка.

Решта ночі минула спокійно.

Вранці малого повели до дитячого психолога. Пів години тестів, пів години розмов у присутності батьків і ще пів години без них. Пояснення лікаря, що дитина перебуває у вразливому віці, надивилася відео і їй снилися нав'язливі сни. Обмежте перегляд комп'ютера у вечірній час.

Ну, слава Богу, наш син нормальний.

Далі день пішов за звичайною для кожного течією подій — батьки розійшлися по роботах, сина віддали на заняття в школу.

Єдиний момент, після тверезого обмірковування нічної події, не давав спокою Сергієві — коли він засинав у своїй спальні, вже з сином посередині ліжка, крізь сон нібито чув ту саму мелодію. А потім, коли схопився, мельком побачив силует дівчинки у вікні.

Ясна річ, що здалося. Але мелодія нав'язливо крутилася в голові, і Сергію стало цікаво її знайти та прослухати повністю.

Де ж її знайти, адже слів він толком і не розчув? У планшеті в малого, звісно.

Прийшовши додому, Сергій насамперед включив вилучений у сина планшет. Вивчення YouTube нічого не дало, і він перейшов до папок завантажень відео і музики, проте пошук знову не дав результатів. Сергій почухав потилицю

і переглянув історію останніх дій — як не дивно, але останньою була робота відеокамери планшета. Він зайшов у папку для збереження записів і запустив останній, тривалістю всього в декілька секунд. Відео завантажилось, і холодні мурашки побігли по шкірі Сергія.

Спочатку камера знімала темряву, явно спрямована в ковдру, потім різко перевелася на вікно.

За вікном, нібито погойдуючись у хмарі легкого серпанку, ширяла дівчинка і співала чортову пісню. Потім він почув власний голос «Іванку, ану спати швидко!», і запис обірвалася.

Після того як зійшов холодний піт і він переглянув відео разів зо двадцять, Сергій зрозумів, що потрібно заспокоїтися та упорядкувати думки.

З одного боку, дівчинку бачив і син, і він сам.

З другого — та чи мало чого спросоння могло привидітися.

З третього — є відео, на якому дівчинку видно.

З четвертого — відео дуже коротке, дівчинку там видно менше секунди, кадри нічні і нечіткі, що саме там відбувалося, сказати напевно не можна.

У важких думках Сергій дійшов соломонового рішення — не будемо надмірно параноїти, але й заходи треба вжити. Поки дружина забирала малого зі школи, він вийшов у будівельний супермаркет неподалік, купив кілька мотків широкого армованого скотчу і заклеїв по периметру всі вікна. Такий скотч Іванко напевно не зміг би відклеїти і вже абсолютно точно не зміг би зробити це безшумно.

Вечір пройшов у сум'ятті, спати лягли рано. Сина знову поклали посередині між батьків. Сергій намагався не спати якомога довше, але врешті-решт теж заснув чуйним нервовим сном.

Він прокинувся, коли відчув, що син встає з ліжка, і тут же почув ту саму пісню. Незважаючи на порив паніки, Сергій

зумів зберегти холоднокрівність і продовжив прикидатися сплячим, впевнений, що вікно син відчинити не зможе.

Зачекавши секунд тридцять, він крадькома розплющив очі — Іванко стояв на колінах на підвіконні, притуливши долоні до шибок.

Тихенько відкинувши ковдру, Сергій обережно, намагаючись бути безшумним, встав і подивився у вікно.

За вікном ширяла в повітрі дівчинка, дуже худенька, з великою головою і непропорційно великими, хоча і красивими, очима. Те, що йому на відео здалося легким серпанком, насправді було парою швидко рухомих крил, як у бабки. Деякий час дівчинка усміхаючись продовжувала співати, дивлячись на сина, потім замовкла і спідлоба зиркнула на Сергія, простягнула руку, вказуючи на нього, і, не змінюючи виразу обличчя, погрозила пальцем.

Допоки похмурі мурашки бігли по шкірі Сергія, вона раптом дунула на долоню в його бік, і йому немов сипонули в очі піском. Поки він протер очі і знову подивився у вікно — дівчинки вже не було. Син досі стояв на колінах на підвіконні.

— Іванку, — тихо покликав його Сергій, підходячи до вікна і простягаючи руки, — йди до мене.

Іван обернувся і подивився на нього незрячими очима:

— Тату, відчинімо вікно.

Вранці дружина розбудила Сергія, що спав у кріслі із замотаним у ковдру сином на руках. Він прокинувся в похмурому настрої і сказав, що на роботу ніхто не йде і всі їдуть на дачу. Його тон заперечень не припускав, і дружина мовчки стала збирати речі.

Пів дня на дачі в Малій Данилівці, у невеликому будиночку з другим мансардним поверхом, що дістався в спадок